Hospice Egmond

NIEUWSBRIEF NR. 6, JULI 2020

IN DIT NUMMER:

TER INTRODUCTIE • ZACHTE KRACHTEN VAN EEN FAMILIEPLAN • DE VOORTGANG
INTERVIEW PASTOOR SCHELTINGA • BESTUUR HOSPICE EGMOND • DONEREN

TER INTRODUCTIE

Het thema voor deze nieuwsbrief is: 'zachte krachten'. Het is een wondermooie, schijnbare tegenstelling in één uitdrukking. Eigenlijk brengt het vooral tot uiting dat echte kracht altijd ingebed is in idealen, in empathisch meebewegen met wat mensen motiveert. Zachte krachten verwijst naar motivatie, spiritualiteit, inspiratie, gekoppeld aan geloof in doelen en in samenwerking. In dit nummer een interview met het echtpaar Teddy en Theo Groot, die hun krachten goed weten te bundelen en die samen met hun kinderen zo'n mooi gebaar maakten naar de Egmondse samenleving. Ook pastoor Rudolf Scheltinga benoemt een zachte kracht: 'goed afscheid kunnen nemen van het leven en anderen gunnen afscheid van jou te kunnen nemen.'

DE ZACHTE KRACHTEN VAN EEN FAMILIEPLAN

Ze lijken aan elkaar gewaagd, Ted en Theo Groot. Hij is binnen Egmond een grote ondernemer van het type 'Doe maar gewoon, dan doe je gek genoeg' en 'Niet lullen, maar poetsen". Zij beweegt mee, maar laat zich zeker niet opzij zetten.

Samen maakten ze Hotel Zuiderduin tot wat het nu is: een groot complex met kamers, appartementen, vergaderzalen, een zwembad, een sauna, een schoonheidssalon, een bowlingbaan, een restaurant en een bar. Een viersterrenzaak met landelijke bekendheid. Ze zijn al 53 jaar samen en werkten in het begin hard en voortvarend om een leegstaand kindertehuis ('Juliana') te verbouwen tot een paar hotelkamers en appartementen. Al snel gebeurde dat ook met het voormalige kindertehuis 'Beatrix'. Al met al een grote stap in 1980.

Hun romance begon al eerder. Zij studeerde voor maatschappelijk werker, en verruilde woonplaats Lisse voor een stage in kindertehuis Jozef in Egmond, hij was er timmerman. Ze raakten verliefd, verloofd en getrouwd. Hij ontwikkelde zich tot aannemer en wilde groter groeien als ondernemer. Zij, 'absoluut niet zakelijk, maar bracht wel een fikse portie empathie mee', besloot hem te gaan helpen. 'We hadden geen achtergrond van of ervaring in de horeca. Maar we vaarden op het kompas hoe we zelf behandeld zouden willen worden als gast.'

Ted heeft het hotelwezen tot in de details als meewerkend voorvrouw in de vingers gekregen. 'Ik vond het ook leuk om zelf bij de receptie te staan en contact met de gasten te hebben en er voor te zorgen dat zij zich welkom en goed verzorgd voelden.' Ze entameerde een zelfde leerschool voor haar opgroeiende kinderen en voor het personeel dat al snel moest worden aangetrokken.

‘Zeven maanden per jaar was het bikkelen in de verhuur en de resterende vijf maanden werd er verbouwd en geklust, jaar in, jaar uit. De onderneming groeide in omvang, er kwamen hotels en appartementen bij, vooral in Egmond zelf, maar soms ook elders. Theo zocht en vond er pachters voor, want de horecafunctie was belangrijk, maar daar hadden ze zelf te weinig kaas van gegeten. Bovendien moest hij zijn aandacht verdelen tussen de onderneming en de politiek: hij kwam in de raad en werd ook wethouder.

Een sociale impuls voor de Egmonden
Drie van hun kinderen kwamen uiteindelijk ook in de zaak terecht: Rith werd directeur en vormt met zijn zussen Saskia en Susan het management. Theo en Ted trokken zich vijf jaar geleden terug en genieten sindsdien elk jaar ook zelf van vakanties, bij voorkeur in Spanje. Maar ze wilden ook iets extra’s doen voor de Egmonder gemeenschap. En toen waren daar Jessica Zwart en huisarts Michiel Zwartkruis. Zij wilden van Jessica’s droom een daad maken en hadden de Stichting ‘Zeedistel’ opgericht met als doel een hospice te realiseren, ergens in de Egmonden.

Theo: ‘Ik weet het nog goed, we stonden op het voetbalveld; te kijken hoe die jongens het deden. Toen vroeg Michiel of ik mee wilde doen in die stichting. Ze waren druk bezig allerlei bestaande gebouwen te bekijken, dus ik ging meekijken. Ik vond het allemaal niks. Zelf waren we al bezig met het plan om onze zaak uit te breiden met een mooi, nieuw, concept voor rolstoelvriendelijke, ruime appartementen. Ik was bezig om het al jaren te koop staande terrein van de allang gesloten speeltuin te kopen. Thuis hadden we het erover, dus Ted en ik keken elkaar aan, en daar werd het idee geboren. In Egmond zetten zoveel vrijwilligers zich actief in voor de gemeenschap, dat is fantastisch. Maar wij hebben eigenlijk altijd gewerkt en vonden geen tijd om zelf vrijwilligerswerk te doen. Dus in plaats daarvan konden we nu iets moois en belangrijks doen voor de Egmonden en omgeving. Door Jessica en haar kornuiten in de gelegenheid te stellen haar droom om te zetten in een daad, konden wij een mooie sociale impuls aan de Egmonden geven.’

En zo kreeg de Stichting een kosteloos neergezet casco met drie royale gastenkamers met voorzieningen en een reservekamer voor een vierde bed. Het geheel is in ieder geval de eerste 25 jaar vrij van huur. Voor de afwerking en verdere inrichting werft de stichting sponsors en donateurs.

Ted: ‘Begrijp goed, dit is een initiatief van onze familie, ons gezin. We hebben het er natuurlijk eerst uitgebreid met de kinderen over gehad. Wij zien het los van de business, het is een geschenk voor de gemeenschap. Ook voor ons is het een ideaal waar we ons heel erg betrokken bij voelen. Iedereen die weleens te maken heeft gehad met het proces van een naderend einde in de familie, weet hoe fijn het is, als je in een vertrouwde sfeer afscheid kan nemen. Natuurlijk het liefst thuis, maar als dat niet kan, dan graag in zo’n bijna-thuis-huis. ‘Onze ene dochter adviseert nu binnen de bouwgroep over de kleuren en materialen bij de inrichting, een andere dochter is toegetreden tot het bestuur. Theo blijft op afstand (in de raad van toezicht) de zaak volgen. Het hospice is natuurlijk vooral Jessica’s kindje, maar voor ons voelt het ook als een mooi resultaat van de zachte krachten die in een gemeenschap tot bloei komen.’

DE VOORTGANG

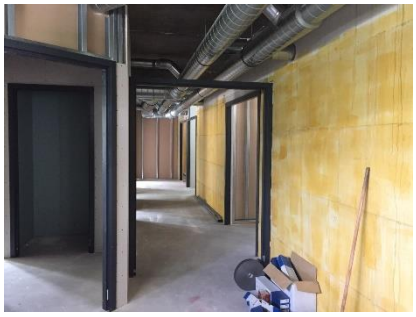

De maand juli staat in het teken van de afbouw en de inrichting van het gebouw. Onder leiding van Cor Tervoort zijn professionals en vrijwilligers (vooral ook professionele vrijwilligers) bezig met vloeren storten, buizen aanbrengen, scheidingswanden plaatsen etc.

PASTOOR SCHELTINGA: 'GOED VOOR EGMOND'

Hospice Egmond zal straks drijven op vier krachten: de inzet van de eigen huisartsen van onze gasten, de inzet van de eigen, vertrouwde verpleegkundigen, de inzet van de eigen geestelijke en spirituele ondersteuners en natuurlijk de inzet van vele vrijwilligers op allerlei andere terreinen.

Deze maand een gesprek met Rudolf Scheltinga (56), pastoor van de Oudkatholieke parochie St. Agnes in Egmond.

Hij verwacht dat hij straks ook met enige regelmaat in het hospice te vinden zal zijn, omdat 'de intense begeleiding van parochianen in de laatste fase van hun leven nu eenmaal een mooi en dankbaar onderdeel van het werk van geestelijke verzorgers is. Als mensen thuis sterven en zij willen je aan hun zijde zien, dan ben je daar. En als mensen niet thuis kunnen sterven en wel terecht kunnen in zo'n bijna-thuis-huis, dan ben je daar natuurlijk ook. Morele steun verlenen aan zieken en stervenden en aan hun dierbaren, dat is mooi als je dat mag en kunt doen. De dood hoort bij het leven en kan ook rustig en vredig komen. Ik kende natuurlijk ook al het hospice in Alkmaar, en was ook zijdelings betrokken bij de start van een hospice in onze vorige woonplaats Amersfoort.

Hij vertelt hoe Jessica Zwart al jaren geleden met haar droom met hem kan praten. 'Ik vond het gelijk een geweldig plan en heel goed voor Egmond'. Maar ik realiseerde me ook dat het een zaak van lange adem zou zijn. Het is echt fantastisch dat de familie Groot (van Zuiderduin) met zo'n financiële geste kwam, dat de droom een daad kon worden.'

'Voor velen is het idee dat je niet ver weg in de anonimiteit terecht komt, maar onder handbereik van je naasten' heel rustgevend. Zeker voor 'Derpers' geldt dat ze niet graag aan de andere kant van de 'blauwe paal' (grens met Egmond van de Hoef) terecht willen komen.

Rudolf Scheltinga, geboren en getogen in Friesland, kwam via studie, stage en banen binnen de Oudkatholieke Kerk langs Amsterdam, Assen, Noordoostpolder en Amersfoort in de grote parochie in Egmond (700 leden) terecht. 'Dat was wel een grote verandering. Vooral de eigenheid van de echte, authentieke 'Derpers'! Je krijgt onmiddellijk te horen: "Als je hier niet geboren bent, word je nooit een echter Derper." Je kunt dus hooguit Egmonder worden. Ik heb heel erg mijn best gedaan om het 'Derps' te verstaan en af en toe een woordje in een preek te vlechten. Inmiddels ben ik hier al 10 jaar en leid een open en actieve geloofsgemeenschap. Mijn vrouw en ik voelen ons hier thuis en of er nog een andere stap in ons leven komt, wachten we maar af. Onze twee volwassen kinderen zijn allang het huis uit.'

Hij komt nog graag even terug op het hospice. Omdat zijn vrouw verpleegkundige is en hij zelf in zijn Amersfoortse periode ook twaalf jaar ziekenhuispastor was in Amsterdam-Noord, heeft hij een heel goed beeld van de zorg die er geboden moet worden. 'Het concept is goed: professionele zorg goed geregeld en veel aandacht voor de persoonlijke wensen van de mensen die daar de laatste dagen, weken of maanden voor hun sterven zullen verblijven. Alle factoren voor een goede afsluiting zijn er aanwezig. Als je dan het gevoel hebt dat je zelf goed afscheid kunt nemen van het leven, maar - minstens zo belangrijk - dat je ook je naasten een goed afscheid van jou kunt gunnen, dan mag je toch in vrede gaan?

Ja, dit initiatief is goed voor Egmond en omgeving en het is mooi te zien dat er betrokkenheid vanuit de inwoners uit de hele omgeving is.'

STICHTING DE ZEEDISTEL BESTUURT HOSPICE EGMOND

Jessica Zwart en haar mede-initiatiefnemers gingen - anno 2013 - geloven in de haalbaarheid van het plan een hospice in de Egmonden te realiseren. Er werd een stichting opgericht. Ze kozen voor de naam van de zo kenmerkende blauwbloeiende duinplant 'Zeedistel'.

Op dit moment - anno 2020 - is het hospice in aanbouw en het ziet er naar uit dat het nog voor het eind van het jaar in gebruik kan worden genomen. Met de recente benoeming van Marit Molenaar is het bestuur compleet. Twee mannen en drie vrouwen zetten hun schouders onder het aansturen van Hospice Egmond, en dit vijftal wordt (al vanaf het begin) ondersteund door een vierde vrouw.

Dit zijn ze: van links naar rechts:
Voorzitter Jan Mesu (71), voormalig hoofdonderwijzer en wethouder; secretaris Jessica Zwart (58), verpleegkundig leidinggevende bij Evean, initiatiefneemster; penningmeester Michiel Zwartkruis (56), huisarts; Saskia Groot (51), agogisch werker, manager hotelorganisatie; Marit Molenaar, (53) werkzaam in de financiële, effecten- en ledenadministratie en Monic Hopman (55), algemene ondersteuning bestuur, verdeelt haar arbeidstijd tussen de eigen boerderij annex paardenpension en een administratieve baan in het bedrijfsleven.

DONEREN

Doneren kan via IBAN: NL09 RABO 0176973192, t.n.v. Stichting Zeedistel, Hospice Egmond.
Online doneren via Ideal is ook mogelijk via onze website www.hospice-egmond.nl.

COLOFON: NIEUWSBRIEF HOSPICE EGMOND NR. 6, JULI 2020
HOOFDREDACTIE PAULINE DE VRIES, REDACTIE MARJOLEIN COPIER, 06-46492141, FOTO'S PAUL BAKKER